

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Kort Begryp Des Levens Ende Der Devghden Vande Weerdighe Joanna van Randenraedt Geestelycke Dochter Onder de Bestieringhe der Societeyt Iesu

**Huysmans, Daniel
Nerrincq, François**

T'Antwerpen, 1690

1. §. Vreese van doodelijcke sonde.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38005

haeghde met ongheschickte kinders te handelen, of te spelen : IOANNA, om teghen Godt niet te misdoen, en dierf met geene kinders spreken, ten sy vande maerte afghevraeght hebbende, oft het wel-ghemanierde ende gheschickte kinders waeren. Ende ghelijck sy in haere jonghe jaeren uytterlijck ghevreesst heeft haeren Schepper oock in't minste te vergrammen, alsoo heeft sy al haer leven in de selve vreesse volherdt.

Om dit klaerder aen den Leser voor te stellen, sal ick dese deught in dry deelen splijten : ende eerst verhandelen haere vreesse ende af-keer vande doodt-sonde ; ten tweeden haere vreesse ende af-keer van daeghelijcksche sonde ; ten derden, haere vreesse ende af-keer van alle onvolmaecktheydt,

I. §.

Vreesse van Doodelycke Sonde.

DE doodelycke sonde, die van alle menschen noodtsaeckelijck boven al, dat'er is, gheschroomt ende versaeckt moet worden, vreesde JOANNA met een af-ghekeertheydt, die onghemeyn is : niet uyt opsicht van de straffen, tot de welke sich den sondaer verplicht, maer uyt enckele groot-achtinghe vande oneyndelijke minnelijckheydt ende dienst-weerdigheydt Godts. Sy en wierdt noyt de sonden indachtigh, die den Schepper achter de Schepselen stellen, sonder bitterlijck te weenen. Waer door het gheschiede, dat haere ooghen somwijlen soo ontstelt ende kranck wierden, datse gheen vier, of licht en konde verdraeghen. Sich oock laetende voorstaen, datse in haer selven moest verwecken een oprecht be-
rouw

rouw over elcke doodelijcke sonde van jeder mensch. Wenschende daer-en-boven, dat alle haer bloedt ende mergh der beenderen in tranen mochten veranderen, ende door de ooghen uyt-vloeden tot beklagh der sonden, naementlijck der doodelijcke: ghemerckt dat den Saligh-maecker sijn leste druppel bloedts voor de fondaeren ghegheven heeft.

Desen haet wierdt besonderlijck ontsteken door de Sermoonen, in de welcke teghen dusdaenighe sonden ghepreeckt wierdt. Want als dan en was sy niet wel machtigh haere traenen inde teghenwoordigheydt van andere te bedwinghen, ende te verbergen de bittere smerte haerder siele: maer t'huys komende, ende wesende alleen in haere kaemer, gaf sy vollen vrydom aen haere droefheydt, nyt-roepende: *Och! indien de menschen Godt kenden, sy en souden hem noyt vergrammen. Want hoe soude die bekende ende oneyndelijcke liefde ghehaet kunnen worden?* Ende sy en hiel niet op van Godt te bidden, ende haer lichaem te kastijden, tot bekeeringhe van dusdaenighe sondaers, ende verhoedinghe van dierghelijcke misdaden. Ick sal hier van in't besonder eenige gevallen by-brenghen in't vijfde Capittel, daer wy fullen handelen van haere liefde tot den Even-naesten: maer moet hier noch een woordeken byvoeghen aen-gaende de vreesse, die sy hadde vande doot-sonde.

Tis geschiet, datse in een enckele onvolmaectheydt ghevallen zijnde, achter-dencken kreegh van grootelijcks ghesondicht te hebben. 'Twelck niet te verwonderen en is: want oprecht Godtvreesende sielen meermaels sonde erkennen daer

geen en is; ende sich onweerdigh van Godts vrient-
 schap bekennde, vreesen uyt de Goddelijcke
 gratie vervallen te zijn, al ist dat sy vromelijck
 inde selve volherden. Soodaenighe siele was oock
 de (a) Salighe *Angela de Fulginio*: de welcke al-
 hoe-wel brandende van liefde tot Godt, oordeel-
 de ende schreef van haer selven aldus. *ick sien dat*
ick van alle goet vervallen, en buyten alle gratien
ende deughden ghestelt ben; dat ick ben het huys ende
het kindt des duyvels. Dusdanighe Godt-vreesende
 herten heeft men 't alle tijden bevonden, ende
 men vint 'er noch hedensdaeghs, die om kleyne
 fauten sich schuldigher oordeelen ende bitterlijc-
 ken haer selven daer over beschuldighen, als an-
 dere van grove en groote sonden. Van dit ghetal
 was JOANNA, vreesende soo gheseyt is, uyt Godts
 vriendtschap vervallen te zijn, door de faute die
 sy onbedachtelijck begaen hadde. Ick laet den le-
 ser dencken, hoe dat als-dan dit gemoedt ghestelt
 was: 't welck soo ontstelt wierdt om de sonden,
 met de welcke andere menschen uyt Godts vrient-
 schap vervielen.

Sy bekennt, dat den eeuwighen brandt der helle,
 haer soo pijnelijck niet en scheen, als dese gestel-
 tenisse des gemoedts. Sy vertroock naer haer kamer
 ende swemmende in traenen viel op haere knien,
 voor een Schilderije vande Heylighe Maghet met
 haer Kindeken inden arm, bekennde dat sy eene
 seer groote Sonderisse was. Hier wierdt dese onruite
 haest ghestilt! want het Kindeken JESUS uyt de
 Schilderije tot haer uytshoot een Strael van licht,
 als eenen soeten Blixem, ende te samen een in-
 wendigh licht in haer siele, door het welck haer
 kennelijck wierdt, datse geene groote sonde en

(a) *Cap. 19. Vita sua*

hadde

hadde begaen, ende als versekerde, dat sy noyt daer in vallen, maer hoe langher hoe meer in sijn vriendschap vervoorderen soude. Welcke waerschouwinghe soo beduydelijck was, dat JOANNA inde selve volle ruste ende voldoeninghe konde vinden. Dit sy ghenoegh vande vreesse der dootsonde.

II. §.

Vreesse van Daeghelijcke-Sonde.

DE vreesse ende af-keer die sy hadde van de daegelijcksche sonde, was in ghelijckx overgroot: want sy oock de minste ghebreken, die Godt mis haeghen, even eens vreesde, als andere vreesen de meeste. De besondere kennisse van de verheventheyt Godts verthoonde haer klaerlijck de leelijckheyt vande alderminste fauten ende misdaeden; ende sy achter-haelde door besonder licht, met het welck haeren gheest bestraelt was, de ghebreken, die van andere niet bemerckt en worden. Ghelijck-men in een kamer die van de straelen der Sonne verlicht wordt, kleyne straeltjens siet, de welcke buyten dat licht niet ghesien en worden: alsoo siet een Godt-vreesende siele haere vlekken ende fauten, die andere min-Godt-vreesende niet en mercken. Dierghelijcke ghebreken in haere siele bevindende, beklaghde, ende strafte sy de selve even eens, als oft sy groote sonden bedreven hadde. Sy beweende van jonghs af haere gemeyne fauten, oock met traenen, ende in eenighe kranckheydt ghevallen zijnde, en was sy niet te stillen, voor dat sy haere schuldt aen den Biecht-vader, over de selve, ghesproken hadde. Sy be-

be-